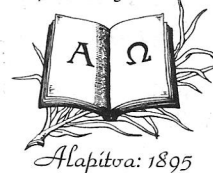

BÉKEHÍRNÖK

ÁRA: 35 FORINT

„Béküljétek meg az Istennel!”

1997. MÁJUS 11.

A BAPTISTÁK HETILAPJA

XCI. ÉVF. 19. SZÁM

IFJ. KULCSÁR TIBOR:

Keresgélünk...?

MENNYIT KERESSEL? Néhány éve ez a kérdés még megszo-
kott volt. Ám ahogy múltak az évek, megváltozott ez is. Ma
már nem illik megkérdezni senkitől, hogy mennyit keres, csak
nézegetni lehet, hogy mennyit talált... S főleg találgatni, hogy
vajon hol találta...

A sikeresség jelvényeit büszkén viselik embertársaink. Csil-
logó autó, hatalmas ház, magas fizetéssel járó még magasabb
beosztás, távoli tengerpartokon töltött hetek, vastag arany
nyaklánc és karkötő, mindehhez valami önelégült boldogságot
sugalló külső. Erről szólnak a filmek, erről írnak az újságok. A
legtöbb ember azt hiszi, hogy ezt elérni maga a boldogság.

Az emberek nagy része soha nem lá-
tott elszántsággal űzi, hajtja a gazdagság
elérését. Rámegy az egészség, a fiatalság,
az idő, az erő, a családi élet, de abba-
hagyni nem lehet, mert ott lebeg szemük
előtt a délibáb... S ha már-már feladná
valaki a harcot, időzítve jön az újabb si-
kersztori a cipőtisztítóból lett autógyá-
rosról, s a villanszerelőből lett bank-
elnökről. Mindez arra kényszerít, hogy
még tovább kell keresni, kutatni, mert
egyszer csak bejön, bejöhet még, mert
hát nem csak másnak lehet szerencséje...

EZ A LELKÜLET hamar átragadhat
a keresztyénekre is. A gyengébbek egysze-
rűen lépre mennek, s teljesen világi formá-
ban élnek meg ezt. A „szentebbje” azonnal
ráérez, hogy valami hiba van a dologban, s
nem is nyugszik addig, míg rendesebb te-
ológiai alapot nem ácsol siker- és élvhaj-
hász életmódjához. Aztán persze gyorsan
megnyugszik, élvezve az „Isten áldotta”
állapotot.

Az Úr Jézusból valahogy hiányzott ez
az „érzék”. Nem volt hajlandó csürni-
csavarni a dolgokat. Egyszerűen azt mondta: „Ne gyűjtsetek
magatoknak kincseket a földön, ahol a moly és a rozsdá meg-
emészt, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják, hanem gyűjtse-
tek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a moly, sem a
rozsdá nem emészt meg, és ahol a tolvajok sem ássák ki, és
nem lopják el. Mert ahol a kincs van, ott lesz a szíved is.”
(Mt 6:19–21)

Pál apostol is egyet ért ezzel, s így inti Timóteust: „Valóban
nagy nyereség a kegyesség meglegedéssel, mert semmit sem
hoztunk a világba, nem is vihetünk ki semmit belőle. De ha van
élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele. Akik pedig meg
akarnak gazdagodni, kísértésbe meg csapdába, sok esztelen és

káros kívánságba esnek, amelyek az embereket pusztulásba és
romlásba döntik.” (1Tim 6:6–9)

JÁNOS APOSTOL pedig nagyon általános érvényűen
mondja: „Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van.
Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete.
Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szem kí-
vánsága és az étellel való kérkedés, nem az Atyától, hanem a
világtól van. A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is; de
aki Isten akarátát cselekszi, megmarad örökké.” (1Jn 2:15–17)

Tehát sikert hajsoló, kincseket keresgélő világunk a leg-
jobb úton van afelé, hogy valami olyasmit találjon meg, amiről
aztán kiderül: semmire sem jó. Vajon
miért van az, hogy a legelismertebb, leg-
gazdagabb, legirigyletebb emberek szinte
kivétel nélkül depresszióval, magányos-
sággal, alkoholizmussal vagy kábítószer-
függőséggel küzdenek? Pedig megtalálták,
amit kerestek! Bizonyára nem azt kellett
volna keresniük, amit végül megtaláltak.

VALÓBAN NEM. Az Úr Jézus hatá-
rozottan mondta: „Kérjétek, és adatik
nektek, keressetek, és találtok, zörge-
setek, és megnyitattik nektek.” (Mt 7:7)
Ám itt nem a világ által értékelt dolgok-
ról beszélt Jézus. Néhány verssel később
egyértelműen kimondta: „Ha tehát ti
gonosz létekre tudtok jó ajándékokat
adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább
ad jókat a ti mennyi Atyátok azoknak,
akik kérik tőle?” (Mt 7:11)

A kereső embernek Istennél kell ke-
resnie, s onnan kell kérnie. Biztos, hogy
nem fog csalódnai, mert olyan kincset ta-
lál, amely gazdagon kárpótolja mind-
azért, amit a világban veszni hagyott. A
hírnév helyett jó csere az örök élet

reménysége. A rajongók toladó imádata helyett nagy ajándék
hitvesem szeretete. Az aranyrudak helyett nagy biztonság, hogy
Mesterem kezében tudhatom sorsomat.

Bölcsen mondta Jakab apostol: „Ne tévelyegjétek, szeretett
testvéreim: minden jó adomány és minden tökéletes ajándék
onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá, akiben nincs vál-
tozás, sem fénynek és árnyéknak váltakozása.” (Jak 1:16–17)

Talán tényleg nem illik egymásnak feltenni a kérdést: mennyit
keresel? De magamnak időről időre szembesülnöm kellene
azzal a kérdéssel, hogy mit keresek. Jó helyen keresem-e? Időt-
álló vagy mulandó az értéke annak, amit gyűjtök? Elkísér-e az
örökkévalóságba?

Mindenki téged keres

Becsöngetett egy imbolygó alak.
Téged keresett, gondolom.
Tudják ezek, kitől remélhető
Néhány forintnyi irgalom.

Rászóltam hetikén: Kívül tágasabb!
Jézus e házban nem lakik!
Lesunytt fejjel, dühödten távozott.
Szédultam olcsó álmait.

A szívem görcsbe rándult hirtelen.
Nem itt lakik! – mondtam bután.
Így kiapadt bennem a szeretet
Éltem harmadik harmadán?!

Uram, hívlak, kereslek. Jöjj hamar!
Lásd, üres így az otthonom.
Ne legyen több hasonló vádolóm
azon a szörnyű-szép napon!

Gerzsenyi Sándor

Egy életút elismerése

A Jászai Mari tér irányába száguldok a 6-os villamossal. Azaz száguldanék, ha nem cse-relődne ki minden megállóban a munkából hazafelé tartó utastömeg. Lopva az órára pillantok. A legjobb esetben is kések harminc percet. Közben leendő „riportalanynom” gondolkodom. Alig egy éve ismerem személyesen, de első beszélgetésünk alkalmával nyilvánvalóvá vált, hogy Krisztus-hívó életének két alappillére: a pontosság és a fegyelem.

Hál' Istennek a házat gyorsan megtalálom, s türelmetlen csengetésemre már nyílik is az ajtó. Alig egy órás késésem ellenére az elmarasztalás egyetlen jele sem tükröződik vendéglátóm tekintetében. A dolgozószobába követem a szabadidőruhában is méltóságteljes lépéseket. A századeleji bérház, egy, a huszadik század legmodernebb vívmányaival felszerelt „irodát” rejt. A számítógép képernyője elárulja, hogy valakit az Interneten való barangolás közben zavartam meg. Az íróasztalon, kicsit távolabb a fénymásológéptől és a lézerprinter-től – a mobiltelefonok között megpillantom a legújabb, miniatűr változatot. Az asztal mögötti polcokon az orvosi lexikonok tucatjai mellett iratgyűjtők száza őrzik a több évtizedes munka dokumentumainak egy részét.

Aztán mégis átmegyünk a kényelmesebb nappaliba. Miközben a magnóval és a kazettával bajlódok, riportalanynom magához ragadja a beszélgetés fonalát. Munkámról kérdez, majd gyülekezetemről, szolgálatomról, terveimről, életemről. Bár még sosem láttam mosolyogni, közvetlensége és őszinte érdeklődése mögött Testvérré találok benne.

Közben felesége, a végtelenül alázatos és mindig sugárzó anya, nagymama és dédnagymama – aki egy évtizeddel ezelőtt egy amerikai kórház családi-orvosi osztályának igazgatójaként majd, egy orvosi egyetem tanáraként dolgozott – hatalmas tányér ré-tessel lep meg bennünket. Hármában beszélgetünk tovább, s miközben megelevenednek emlékeik, egyre csak azt kérdezem magamtól: Hogyan férhetett bele ennyi küzdelem, harc, áldozat, erőfeszítés, öröm és áldás 77 esztendőbe?

Isten nem a sikert várja tőlünk, hanem az erőfeszítést. Nem a célba érést írja elő, csupán menet közben akar találni bennünket visszatérésekor – jut eszembe Albert Schweitzer egyik gondolata. Dr. Haraszi

Dr. Haraszi Sándor átveszi a Magyar Köztársasági Arany Érdemkeresztet Platthy Iván címzetes államtitkártól a Miniszterelnöki Hivatalban.

Sándor és hűséges segítőtársa, *Rózsika néni* még úton vannak. Ennek az útnak az elismeréseként vette át Haraszi testvér *Göncz Árpád* kitüntetését, a Magyar Köztársasági Arany Érdemkeresztet április 7-én a Miniszterelnöki Hivatalban *Platthy Iván* államtitkártól. A bensőséges alkalmon, mint Haraszi testvér életének minden fontos eseményénél jelen volt a feleség, dr. Bán Rozália, valamint Egyed Albertné főtanácsos és dr. Almási Mihály szövetségi elnök.

Haraszi testvér előtt már gyermekkorában világos volt a cél. Krisztust követve példaképe Albert Schweitzer volt. Eötvöskollégistaként tanult, majd bölcsész doktorként jelentős eredményeket ért el a magyar baptista teológiai oktatás színvonalának emelésében; *Lőrincze Lajossal* és *Czine Mihállyal* nyelvet, kultúrát és hitet mentett itthon és az Amerikában élő magyarok között; orvos-misszionáriusként eljutott Afrikába; valamint húsz éven keresztül szervezte és segítette Billy Graham Kelet-Európai szolgálatát. Mindig tisztában volt képességeivel. Eredményeit, sikereit ma sem rejtí véka alá, de tudja, hogy mindazt egyedül Urának, és Megváltójának köszönheti. Jelenleg egy élet tapasztalatait próbálja feleségével együtt könyvekben megörökíteni.

Búcsúzáskor Rózsika néni becsomaggolja a megmaradt rétest és mellé néhány jó tanáccsal lát el. Visszafelé a villamoskocsiban már csak harmadmagammal utazom. Boldogan és kétségek nélkül megyek tovább, mert biztosan tudom, bármilyen nehéz is ez az út, elvezet „valahová”.

F. A.

Református énekeskönyv a határon túlra is

A magyar reformátusság hetven éve tartó szétdaraboltságának eredményeképp a különböző egyháztestekben eltérő irányban fejlődött az ének- és zenei kultúra. A kelet-európai rendszerváltások után adódott lehetőség arra, hogy a lelki-szellemi egységet megerősítsék a különböző országokban élő reformátusok között. Erre nem a „virágozzék sok virág” elvének elutasítása miatt volt szükség, hanem azért, mert ma már rengeteg külső körülmény hat az emberekre, akik egyre inkább szükségét érzik valamiféle közös alapnak, értékeket őrző fundamentumnak. Így egy református istentiszteletre bárhol is érkezik a hívő, nem érzi magát idegenül, ha ugyanazokat az énekeket és ugyanúgy éneklis, ahogyan ő megszokta, és az istentisztelet liturgiája is azonos.

Erre a szükségszerűsége rádőbbsenve, a III. Magyar Református Világtalálkozón mutatták be azt az „egyetemes” énekeskönyvet, amelyet a Magyar Református Egyházak Tanácskozó

Zsinatának Himnológiai Bizottsága szerkesztett *Máté János* orgonaművész vezetésével.

A nagyobb részben az 1948-as magyarországi énekeskönyvre alapozott, sok kompromisszum árán létrejött műben meghatározó szerepe van a zsoltároknak, azoknak a régi magyar énekeknek, amelyek a XIX. században majdnem eltűntek a magyar református énekkultúrából. Azon énekek esetében, melyeket több ritmussal, szöveggel, dallammal énekeltek, többnyire az anyaországi változat került a könyvbe. Helyet kaptak azok az énekek is (mintegy húsz százalékát jelentve a kötetnek), amelyeket a leggyakrabban énekelnek a határon túli református közösségek, és kevésbé ismertek hazánkban. A könyv végén – ajánlott liturgiaként – azt javasolják a gyülekezeteknek, hogy istentiszteleteiket az erdélyi szokásrend szerint bonyolítsák le...

Az énekeskönyv első tízezer példánya már elfogyott, karácsonyra készül a második kiadás. (Új Magyarország – Lukács Csaba)